I чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 135 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 26-го ЛИПНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 26, 1966 No. 135 VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Понеділок, 25 липня 1966

В АМЕРИЦІ

В КЛІВЛЕНДІ І В БРУКЛИНІ був спокій в неділю, хоч минулого тижня там були расові вуличні заворушення. В Клівленді 1,700 вояків Крайової Гвардії почали відпочивати в неділю, бо в дільниці Гу населення поводилося спокійно. Командант Крайової Гвардії генерал майор Ервін С. Гостейлер заявив, що майже всі вояки є змоторизовані, і тому легко їх перекидати на ті місця, де їх потрібно. Спалені доми і позамикані крамниці свідчать про те, що в попередніх днях в цьому районі було неспокійно. Також і в частині Бруклину, що називається Східній Ню Йорк, в неділю був спокій, хоч понад 1000 поліцистівце і надалі патролювали вулиці та дбали про те, щоб не повторилися заворушення з четверга і п'ятниці. В четвер тал вбито 11-річного негритянського хлопця, що загострило було ситуацію.

ПЕРЕДБАЧАЮТЬСЯ ТРУДНОЩІ при ухваленню закону про охорону громадянських прав, головно тієї його частини, що відноситься до винайму мешкань і продажу домів негритянському населенню. В політичних колах передбачають, що і републиканці і частина демократів будуть проти цього пункту законопроскту, тому важко буде знайти потрібну більшість. Поважне число конгресменів є проти мешканевого закону, твердячи, що він порушує загарантовані права американців свобідно розпоряджатися своєю власністю. Представники негритянського населення займають в цій справі непримириме становище.

СУДДЯ НАЙВИЩОГО СУДУ ЗДА Вільям О. Даглас дістав дозвіл виїхати у вересні ц. р. до комуністичного Китаю, який його запросив в гостину до себе. Це сталося внаслідок цього, що Державний Департамент злібералізува регулямін подорожей до комуністичних держав. Він поїде до Китаю з жінкою, з якою недавно одружився, і перебуватиме там цілий вересень.

ОСОБИСТІ ПРИБУТКИ АМЕРИКАНЦІВ в червні цього року становили $576.4 більйона, розуміється в річному відношенні, яке дістається цим способом, що прибуток з одного місяця множається через 12. В перших шістьох місяцях ц. р. особисті прибутки виносили $569 більйона в річному відношенні — на $46.2 більйона більше, як в тому самому часі 1965-го року, збільшення прибутків свідчить про ріст економіки цієї країни.

ІНДЕКС ЦІН В ЧЕРВНІ Ц. Р. СТАНОВИВ 112.9 ВІДСОТКА, на 0.3 відсотка більше, як в травні ц. р. В перших шістьох місяцях ц. р. кошти прожитку збільшилися на 1.7 відсотка, подібно, як в 1958 році. Впродовж 12-ох місяців, від липня 1965 до червня 1966 індекс цін збільшився на 2.5 відсотка. Що в роках 1957—1959 коштувало $10, за це треба тепер заплатити $11.29. Подорожчали в червні харчі, медична опіка і відсоток від морґеджів.

У СВІТІ

УРЯД З'ЄДНАНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ ВІДКИНУВ РІШУЧЕ, як безпідставну, совєтську ноту з протестом проти „загрозливих" для совєтських торговельних кораблів дій американського летунства під час налету на Північний В'єтнам. Згідно з совєтською нотою, американські летуни, бомбардуючи пристань в Гайфонгу, мали скидати якісь „металеві об'єкти" поблизу трьох совєтських кораблів, закорених під час налету в пристані Гайфонг. В американській ноті стверджено, що все це фальшиві обвинувачення і що совєтські кораблі самі виставили себе на небезпеку, постачаючи Північному В'єтнамові нафту і військовий виряд для боротьби з Південним В'єтнамом.

В СТОЛИЦІ ОБ'ЄДНАНОЇ АРАБСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ КАЇРО відбулася військова парада з переглядом різних родів зброї, здебільша совєтського виробу — Джетів, ракет і танків. Головною метою цієї демонстрації була пересторога Ізраїлеві й іншим „імперіялістичним залишкам", щоб вони не важилися на будь-які „акти агресії" проти Єгипту й інших арабських держав.

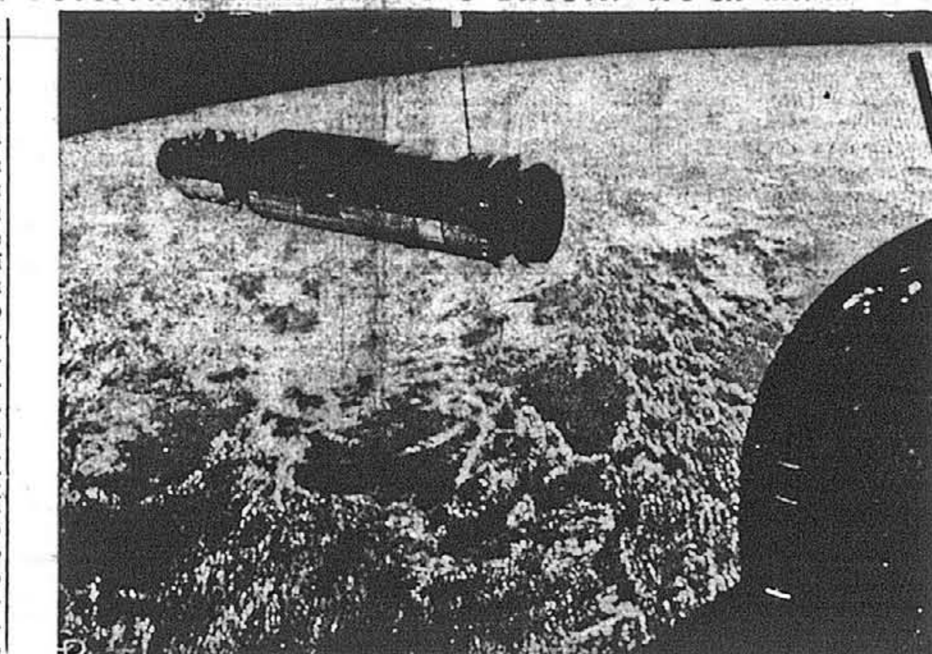
В БРЮССЕЛІ ЗАКІНЧИЛАСЯ в неділю 24 липня ц. р. триденна конференція міністрів закордонних справ і рільництва шести европейських держав — членів Европейського Спільного Ринку. У висліді конференції досягнено порозуміння в справі цін на сільсько-господарські продукти і програми підтримки й субсидій для сільського господарства окремих країн. Переговори в цих справах тривали п'ять років. До Европейського Спільного Ринку належать: Франція, Італія, Німеччина, Бельгія, Голляндія і Люксембург.

ПІВДЕННО-В'ЄТНАМСЬКИЙ УРЯД опублікував збірник документів з обвинуваченнями проти комуністичних партизанів в доконуванні важких злочинів у відношенні до в'єтнамської секти Као Дай, яка нараховує в Південному В'єтнамі два мільйони визнавців і не визнає ані Христа, ані Будди, ані Сун Ят-сена, — творця китайської республіки. Злочини в'єтконгу супроти цієї секти виявилися в релігійних переслідуваннях, вбиванні священиків цієї секти тощо.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ АНДРЕЙ ГРОМИКО прибув до Токіо для обговорення з представниками японського уряду актуальних міжнародних проблем. Це перші відвідини совєтського міністра закордонних справ у Японії. Під час свого перебування в Токіо Громико відбуде конференції з японським міністром закордонних справ Етсусабуро Шііна і прем'єром Японії Ейсаку Сато.

АСТРОНАВТИ ФОТОГРАФУВАЛИ ЗЕМЛЮ З ВИСОТИ 475-ох МИЛЬ

Кейп Кеннеді, Флорида. — Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація опублікувала в суботу 23-го липня ті світлини Землі, які астронавти майор Майкел Коллінс і командор Джан В. Янг зробили з висоти 475-ох миль, і яких досі ще ніхто не міг зробити з такої висоти. Але як фотографи вони мали і неуспіхи, бо одна камера не функціонувала, а інша вилетіла з рук майорові Коллінсові. Обидва астронавти в понеділок 25-го липня летять з Флориди до Гюстону в Тексасі. Представник Крайової Аеронавтичної і Космічної агенції д-р Дж. Е. Мюллер заявив після щасливого приземлення астронавтів, що вони з повним успіхом виконали свою місію, найголовнішою ціллю якої було об'єднати Джеміні 10 з ракетою Адженою, випущеною 20-го липня ц.р., і зустрітися з тією, що кружляла довкола Землі від березня ц. р., коли був випущений Джеміні 8. Об'єднання і зустріч з ракетами — це найголовніший рекорд астронавтів Янга і Коллінса. Дальший їхній рекорд — це те, що вони були на висоті 474-ох миль; дотеперішній рекорд висоти встановив був совєтський космонавт в березні 1965 року на „Восході". Майор Коллінс — це перший астронавт, який під час одного лету двічі виходив в комос із кабіни, і який зблизився до кружляючого вже тіла в космосі та взяв з нього інструменти, які були в Джеміні 8. Були й незначні невдачі: одна камера випала з рук майора Коллінса і зникла в космосі, а інша розбилася. Астронавтам недоставало пального, але вони дістали наказ виконувати заплановані досліди аж до найдальших можливостей.

На зробленому астронавтом Джаном Янгом під час лету в орбіті навколо Землі фото показаний космічний корабель Джеміні 10, як він зближається до Аджени 10 перед їх об'єднанням. „Об'єднувальний" кінець Аджени є з правого боку.

Джеміні 10 почав приземлюватись о год. 4.31 по полудні в четвер 21-го липня, коли командор Янг над Південним Пацифіком вистрелив відповідні ракети. Повітряний корабель був тоді на висоті 232-ох миль, та 48 миль вище від попередньої кабіни. Приземлювання тривало 36 мінут, і під час нього Джеміні 10 летів понад Мехіко (Тексас), Мехіканську затоку і Флориду. 10 мінут після того, як Джеміні 10 впав на воду, нурці були вже при ньому та відкрили лівий отвір, яким вилізли астронавти й сіли на гелікоптера, який вивіз їх та завіз до гелікоптероносця „Ґвадилканал", де їх сердечно вітали моряки та офіцери. 30 мінут після того, як Джеміні осів на воді, астронавти були вже готові на кораблі перейти перші лікарські огляди.

Го Чі Мінг не передбачає суду над американськими полоненими

Ню Йорк. — Президент Північного В'єтнаму Го Чі Мінг повідомив каблеграмою репортерів Колумбія Бродкестінг Систем, що „немає у пляні суду" у відповідь на запитання цих репортерів, чи вже рішено віддати американських полонених летунів під суд, як „воєнних злочинців". Колумбія Бродкестінг Систем вислав каблеграму з цим запитанням до Го Чі Мінга ще в четвер. Це повідомлення прийшло після того, як, дотепер з Ганої подало, що Північно-В'єтнамський комітет для розслідження американських воєнних злочинів у В'єтнамі звернувся до закордону з проханням винести справу „американських воєнних злочинів" у В'єтнамі перед міжнародний трибунал. Цей комітет мав би перевести суд над полоненими американськими летунами, яких за американськими даними є 45. Та перший комунікат цього комітету з п'ятниці не згадує про суд над полоненими американцями. У своїй відповіді американським репортерам Го Чі Мінг узалежнює мирне полагодження війни у В'єтнамі від виведення американських військ з В'єтнаму. Північно-в'єтнамський дипломат у Ляосі висловився, що американські летуни будуть поставлені перед суд, але присуд смерти не буде виконаний. Північному В'єтнамові залежить більше на розголосі про американські „воєнні злочини" у В'єтнамі, ніж на самому засудженні американських полонених.

Війська НАТО в Німеччині будуть зредуковані

Бонн. — Британські і канадійські війська в Німеччині будуть зредуковані, а вся система американського командування військами НАТО буде змінена у висліді наради міністрів оборони країн НАТО, що почалась у Парижі. Це перша нарада міністрів оборони країн НАТО від часу виходу Франції з НАТО. На цю нараду прибув також секретар оборони ЗДА МекНамара. НАТО прийняло було американську систему оборони Німеччини перед агресією зі сходу, що вимагала великих військових залог на терені Німеччини. З уваги на розбудову нуклеарної зброї, яка кожну агресію перемінить у світову війну, починає перемагати думка, що на терені Німеччини досить невеликих військових залог. Після того, як Франція вивела свої війська з НАТО тепер і Британія, примушена економічною кризою, бажає зменшити свою військову залогу в Німеччині. Британський уряд заявив, що в найближчому майбутньому відтягне з Німеччини поважну частину британських військ. Також Канада зменшить своє летунство в Німеччині з восьми до шести авіогруп. ЗДА задумують сконцентрувати американську команду систему, щоб елімінувати головну кватиру Сьомої Армії.

● **Південні в'єтнамці звільнили** з полону 13 воїнів регулярної північно-в'єтнамської армії та передали їх північним в'єтнамцям на мості в демілітаризованій „вузькій прикордонній смузі на 17-ій паралелі, яка ділить В'єтнам на північну комуністичну й південну вільну країни. Таку саму процедуру переведено 3 січня з 21 північно-в'єтнамськими полоненими. Два полонені йшли на милицях — один із них втратив був на війні у Південному В'єтнамі ногу.

„Расові заворушення не принесуть потрібних реформ" — президент Джансон

Луїсвілл, Кентаки. — Президент Джансон 23-го липня промовляючи в Індіянополіському Атлетичному Клюбі до бізнесменів, представників праці і професіоналістів стейту Індіяна гостро виступив проти вуличних расових заворушень, кажучи, що вони найбільше шкодять самим неграм, бо перешкоджають здійснити конечні реформи для нового і дійсного зрівняння всіх без огляду на расу й релігію. „Расові заворушення на вулицях не принесуть потрібних реформ. Вони настроюють сусіда проти сусіда, викликаючи ланцюхову реакцію і наслідки цих заворушень набагато важче сплатити на тих, що їх викликали." Президент в суботу 23-го липня відвідав три стейти Кентаки, Ілиной та Індіяну, нагадуючи завзяту виборчу кампанію з 1964-го року. Президент порушував ще дві важливі проблеми, крім расових вуличних заворушень вШикаґо, Клівленді й Брукліні. Він закликав до підтримки своєї політики у В'єтнамі, та апелював до бізнесменів і світу праці так діяти, щоб не спричинити інфляції доляра. Президент не згадував негрів в своїх промовах, але з тексту його промов ясно було, що він мав на думці негритянську молодь, яка бере головну участь у вуличних заворушеннях.

Сумівська танцювальна група „Лиман" з Пассейку й солістка Зореслава Дерлиця виповнили програму вечора на Союзівці минулої суботи

Союзівка, Керґонксон. — Танцювальна група „Лиман" при осередку СУМА в Пассейку виправдала славу одної з найкращих того роду наших мистецьких груп, викликаючи своїм виступом на Союзівці минулої суботи, 23-го липня, ентузіястичні оплески численної публіки. Ця група під керівництвом Романа Стеткевича виконала танок „Повзунець", дівочий танок „Прядільниця", „Гопак" та інші танки. З подібним одушевленням вітала публіка виступ молодої солістки Зореслави Дерлиці, яка при фортепіяновому акомпаніяменті Юліяни Міллер виконала арії й композиції Стеценка, Степового, Заремби, Скорохода й Гнатишина. Вечором проводив маестро Володимир Гентиш.

Багато культурно-мистецьких і розвагової активности було на Союзівці і впродовж тижня, який попередив цей вечір. Між іншим, в середу, 20-го липня багато гостей Союзівки відбули зорганізовану прогулянку, під проводом адміністратора оселі Володимира Кваса, до сусіднього українського католицького осередку в Гантері, оглянувши під час цих відвідин збудовану в гуцульському стилі українську католицьку церкву св. Івана Хрестителя та виставку образів мистця Едварда Козака, що відбувається в пансіоні „Ксеня", що її власником є суспільний староста українського Гантеру Володимир Кобзяр. Наступного дня, в четвер 21-го липня, понад 70 гостей Союзівки також під проводом п. В. Кваса відбули прогулянку до військової академії у Вест Пойнті, оглянувши її приміщення, музей тощо, та приглядаючись активностям кадетів.

Капітан Микола Кравців доповідав на Союзівці про Вест Пойнт

Союзівка, Керґонксон. — В неділю, 24-го липня, на цій оселі Українського Народного Союзу в Кетскільських горах, відбулася цікава доповідь про Вест Пойнт, одну із найславніших військових академій в світі. Доповідав колишній випускник цієї академії і тепер офіцер тактики і вишколу в ній, капітан Микола (Гоко) Кравців, що має за собою вже й сім років активної військової служби на европейському й азійському континентах, включно із участю у війні у В'єтнамі, за яку одержав високі відзначення. Свою доповідь капітан Кравців ілюстрував показом фільму з цієї академії. Після доповіді він відповідав ще на запити численної публіки. Прогулянка багатьох гостей попереднього четверга, 21-го липня, до Вест Пойнту допомогла багатьом вирobити собі повне і точне поняття про цю високу американську військову академію.

Капітан Микола Кравців

В Карнеґі помер заслужений союзовий діяч Йосиф Сус

Карнеґі, Па. — 7 липня 1966 р. тут помер місцевий союзовий діяч бл. п. Йосиф Сус. Народжений 15 серпня 1894 року в селі Тисова, перемиського повіту, він прибув до Америки перед першою світовою війною й до, бо вже в 1916 році, став членом УНСоюзу. В УНСоюзі він цінив не лише свою національну установу, але також засіб забезпечення своєї долі та майбутности своєї родини. З часом, коли він почав більше заробляти, він підніс своє забезпечення і та подбав за забезпечення членів своєї родини. Зразу Покійний втупив до 136 Відділу в Карнеґі, а згодом в 1952 році, разом зі Степаном Сусом і Михайлом Кузенком, заснував 482 Відділ, членом й предсідником якого він залишався до смерти.

Голова ПУН О. Штуль-Жданович приїхав на відвідини до Канади і ЗДА

Торонто, (УНПС) — Запрошений взяти участь у з'їздах ОДВУ в ЗДА і УНО в Канаді, Голова Проводу Українських Націоналістів, О. Штуль-Жданович, прибув 1-го липня на терен Канади, як гість Українського Національного Об'єднання і Братніх Організацій. Першим етапом подорожі був Монтреаль, де п. Штуль-Жданович відбув зустріч з членством місцевої Філії УНО й поодинокими громадянами. Чергового тижня, прибувши до Торонта, він склав візити ієрархам Українських Церков: Владиці Архиепископові Михайлові та Владиці Кир Ізидорові Борецькому. Голова відвідав також Крайову Екзекутиву УНО, Головну Управу УСГ і Торонтський Відділ тижневика „Новий Шлях".

Проїздом через Оттаву, п. Штуль відвідав сенатора Павла Юзика та зустрівся з деякими визначними українськими діячами в столиці Канади.

13-го липня, Голова ПУН виїхав на захід. В Едмонтоні склав візиту Владиці Архиепископові Андреєві. Тому що був відсутній єпископ Кир Ніль Саварин, тому Голова відвідав тільки В-во „Українські Вісті" та зустрівся з Головою БУК д-р М. Снігуровичем. Відбув зустріч з поодинокими членами УНО.

14 - 17 липня Едмонтон гостив у себе понад 400 пластунів, що були тут вдорозі на Пластову Зустріч у Скелястих Горах. Голова ПУН відвідав пластову молодь під час її відпочинку в залі Філії УНО, та чергового дня був присутній на бенкеті, що його влаштувала Управа міста Едмонтону в честь української пластової молоді.

Олег Штуль-Жданович
Голова ПУН

В неділю 17-го липня відбулося велике свято 75-річчя поселення перших українських піонерів у преріях Альберти. В Елк Айленд зібралося коло 10 тисяч українських фармерів, в рамах святкувань, що їх влаштував КУК. Вітати українських піонерів та їхніх дітей, що щораз вище їйдуть по суспільній драбині молодої країни, зокрема ж провінції, що її вони цивілізували, прибув прем'єр федерального уряду Канади — Л. Б. Пірсон. Між почесними гістьми був Голова ПУН в товаристві д-ра М. Суховерського.

З Едмонтону Голова ПУН виїхав оглянути Пластовий табір у Скелистих Горах, звідки повернеться на схід Канади.

Американський фільм на совєтський лад про Іркутськ свідчить про українську недолю

Ню Йорк (Ч.) — 20 липня ц. р. телевізійна станція НБС передала короткометражний фільм „Один день в Іркутську". Цей фільм створено у співпраці з „радянськими" адміністрації є на місцях, і він нічим не відрізняється від таких же „радянських" фільмів. Усе в цьому фільмі подано прилизано, з відємних моментів згадано тільки бюрократизм (згадано, а не показано) та труднощі з мешканнями. А люди всі роботящі мужні, що працюють, не зважаючи на сувору сибірську зиму. Інтерв'юер звернув особливу увагу на тих, хто „допомагав будувати це місто", як сказано в рекламній нотатці в журналі „Тайм" з 22 липня ц. р. І от виявилось, що за вийнятком лише директора медичного дослідного центру Нікітіна, усі інші „будівники" це українці. Це насамперед залізничний інженер (машиніст) Іван Стрижак, про якого й сказано, що він народився на Україні. Далі лікарка-хірург Літасова, артистка міського театру Тамара Панасюк, мисливець Афанасенко. Якщо про українське походження більшости тих людей свідчать їхні прізвища, то лікарка Літасова виявила це двома українськими словами, що прохопились у передачі засоромилась. Вона має дві маленькі донечки і, подавши вечерю на стіл, вона сказала до них: „Ідіть вечеряти". Її чоловіка не згадано (хоч про Стрижакову жінку сказано, що вона працює бухгалтером), і це теж дещо нам каже. Взагалі з усього видно, що її життя не дуже веселе.

З фільму видно, що українці репрезентують найактивнішу й найінтелігентнішу частину мешканців міста. Але показ їхнього життя й роботи приправлено соусом російських мелодій та російських національних пісень в дусі т. зв. „страданий". Це свідчить про те, що їх трактують там як росіян, що вони живуть без української культури, „будуючи" колоніяльну імперію, допомагаючи в примусу русифікувати місцеву національність — бурятів, що їх також ніколи не показано у фільмі.

А на Україні нові фабрики й міста, напр., „город Янтарний" (м. Бурштинове), будують москвини, та ще й роблять це під соусом „допомоги старшого брата".

Чотири европейські країни ввійшли до півфіналу світових першостей футболу

У чвертьфінальних змаганнях світових першостей футболу, які відбулися минулої суботи, 23-го липня в Англії, вийшли переможцями репрезентації чотирьох країн Европи. Англія перемогла 1:0 Арґентину, Німеччина — Уругвай 4:0, Португалія Північну Корею 5:3 і СССР — Мадярщину 2:1. Згідно з цими вислідами вже в понеділок і вівторок відбудуться такі півфінальні зустрічі: СССР — Німеччина в понеділок у Ліверпулі та Англія — Португалія у вівторок у Лондоні. Переможці цих двох груп зустрінуться як фіналісти в кінцевих змаганнях за першість світу. Знаменним у восьмих першостях світу у футбол є те, що вже в чвертьфіналах відпали останні дружини з Південної Америки, а бувші першуни світу Бразилія та Італія навіть не здобули у своїх групових розграх права на участь у чвертьфіналах.

● **У Західній Німеччині** розбився вже 61-ий військовий літак типу „Старфайтер" під час експериментальних летів. Західньо-німецьке летунство перевірює різні типи літаків власної і чужої продукції. У цьому останньому випадку летун вискочив із легкосподом, але його не вийшли: це сталося над Північним морем.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Ситі і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Фантастична дійсність

Від часу першої експльозії атомової бомби вже майже 20 років тому, кавряд чи що більше характеризує фантастичну дійсність нашої доби, як експерименти, що їх перевели в орбіті Землі астронавти „Джеміні 10" комодор фльоти Джан В. Янг і майор авіяції Майкел Коллінс упродовж перших чотирьох днів минулого тижня.

Насамперед „Джеміні 10" потрапив не тільки наздігнати випущену на сто хвилин раніше безлюдну космічну кабіну „Аджена" і злучитись з нею та разом з нею кружляти довкола Землі, але й використувати пальне цієї другої кабіни для дальшого маневрування в космосі. Ця проба відкриває направду фантастичні можливості дальших дослідів і дальшого опановування космосу.

В такому самому відношенні ще більшу вартість має і ще більш фантастичні можливості відкриває експеримент астронавтів в „Джеміні 10" із випущеною ще в березні цього року іншою „Адженою". Наздігнавши її в орбіті, астронавт Коллінс вийшов із своєї кабіни „Джеміні 10", помандрував, прив'язаний до своєї кабіни довгою линвою, у космічній порожнечі до „Аджени" і не тільки діткнув її, але й забрав з неї скриньку із різними інструментами та разом з нею повернувся назад до своєї кабіни.

Ці експерименти фактично дають людині подібну владу в космосі, як вона має тепер на суші чи на морі на своїй пляметі, на Землі. Як на суші подорожний може „пересідатись" з одного комунікаційного засобу на другий, чи як на морі моряк може переходити з одного корабля на другий, так тепер уже і в космосі астронавт може робити „пересад", може долучуватись до іншого космічного корабля і не тільки разом з ним продовжувати свою мандрівку, але й користуватись його пальним, користати з нього.

Усе це відкриває неймовірні, направду фантастичні можливості. Це, наприклад, дає людині можливість встановляти в космосі відповідні бази, своєрідні „почекальні". Далі, це дає людині можливість інспекції космосу. Людина матиме можливість „перехоплювати" всі випущені в космос предмети, матиме можливість перевіряти їх мирне чи воєнне призначення. В космосі можна буде „приміщувати" наукові ляболаторії, які з черги можуть відкрити нові можливості, що їх сьогодні не знає ще навіть людська фантазія.

Це тільки натяки на ту нову фантастичну дійсність, що її відкриває в космосі людський геній. Ясно, що ця дійсність, як і кожна інша, може бути використана, як на благо людини, так і на її загладу. Така альтернатива більше ніж усе інше досі вимагає впорядкування справ на Землі. Опанування космосу безмірно збільшує волю людини — і якже ж ця воля я космосі можлива та як вона виглядатиме, як на цій нашій Землі український та інші волелюбні народи, з тисячолітніми культурами та величезними моральними й матеріяльними доробками, закуті в кайдани захланних сусідів-імперіялістів! У яку страшну загрозу можуть перетворитись досягнення в космосі, якщо ними зможуть довільно користуватись держави і системи та їх безвідповідальні вожді, що бажали б собі підкорити ввесь світ та які визнають засаду, що кожний засіб добрий, якщо він веде до досягнення їхніх злочинних цілей.

Америка своїми успіхами в космосі і, зокрема, тріюмфальним успіхом „Джеміні 10" відкрила широко шлях до цієї фантастичної дійсности, про яку мова. То ж і вона в головній мірі відповідальна, щоб ця дійсність була світла та принесла благодать, а не руїну для людства. Становище Америки у В'єтнамі дає переконливий доказ, що вона свідома цієї відповідальности.

Мих. Килимний

ЗИЗОМ ПО З'ЇЗДАХ

Загальні зауваження

I

Саме тепер у Совєтському Союзі, а зокрема в Україні, можна сказати, ночей не досипають, бо швидкими темпами одні проробляють, другі опрацьовують, треті засвоюють, четверті вивчають „історичні" матеріяли недавно минулих з'їздів. Одним словом, „партучоба" жене в усю Іванівську. Зволікати не можна, бо чим швидше мільйонові маси примусових будівничих соціялізму озброяться найновішою марксівсько - ленінською теорією, щойно випродукованою на з'їздах, тим швидше й краще будуть виконані завдання у промисловості, транспорті, сільському господарстві, науці, культурі, літературі, мистецтві, футболі, тим швидше піде зміцнення рядів партії в середині СССР, приверненя єдности комуністичного руху і розповсюдження комунізму в усьому світі...

Сьогодні все залежить від зрозуміння найширшими колами населення червоної імперії справжньої „генеральної лінії" партії, а не якоїсь там ревізіоністсько - волюнтаристично - суб'єктивістичної Хрущова, чи культ-особової Сталіна. Пріють секретарі парткомів, пропаґандисти - агітатори, а разом з ними пріють і звичайні люди, яких по роботі зганяють ще на дві години до загального приміщення, де їм читають матеріяли минулих з'їздів. Хтось один читає, а партійний наглядач час - від - часу перериває.

— Зрозуміло?

— А вже ж, — чується відповідь.

— Гаразд, пішли далі.

Такі перерви робляться спеціяльно для того, щоб зганяти сон з очей слухачів, щоб приводити їх до тями, так би мовити, не дати їм опуститися в нірвану... А воно таки зовсім не легке, оте читання - вивчення. Ось в автора цих рядків під рукою лише частина з'їздівських доробків, отих, що ними редакція „Вісті з України" постачає сливе кожного „українського буржуазного націоналіста" за кордоном. Маю в скороченому викладі доповіді на XXIII-му з'їзді КПУ П. Ю. Шелеста і В. В. Щербицького; доповіді на XXIII-му з'їзді КПСС Л. І. Брежнєва і О. М. Косигіна та виступи на тому ж з'їзді тих же П. Шелеста і В. Щербицького. Звичайно, на з'їздах говорено куди більше, але цур йому, досить того, що лежить у мене.

Те все читати отак собі, як книжку чи газету „гнилого Заходу" — не дасться. Обов'язково треба брати до рук олівець, чимало паперу, означати різні місця в самих матеріялах, а окремо вписувати свої зауваження і міркування, інакше губиться зміст прочитаного, втрачається пов'язаність між собою окремих уступів у доповідях і промовах. Тяжка робота, однак оминути її годі, без її виконання взагалі нема сенсу читати з'їздівські матеріяли. До речі, при ній, при такій роботі, можна виудити й дещо цікавого, правдивого, що промовцями старанно закручувалося, завертувалося, замивалося в папірці.

Ясна річ, слухачі „партучоби" не вдаються до подібних методів „проробки", бо від того можна потрапити на заслання або до лікарні божевільних. Вони діють простіше — носять по кишенях брошури з'їздів. Коли їх хтось з „нерівних товаришів" запитає, як вони розуміють ту чи іншу справу, вони витягають певну брошурку, знаходять в ній відповідне місце, яке й відчитують від дошки до дошки. І сіно ціле і корови ситі.

Ми ж собі, набравшись терпцю та витривалости, можемо дозволити проглядніше зазирнути в з'їздівські матеріяли і на основі того прийти до належних висновків.

Перш за все, кожна з'їздівська доповідь чи промова неймовірно велеречива, розтягнута й розводнена до відмови та стільки ж наплутана, затуманена. Промовці за зливою, за морем слів явно намагалися заховатися самі, приховати свої справжні думки, приховати невідрадну дійсність. Ледве не кожному їхньому реченню бракує чіткости, ясности, карбованої виразности. Це робиться для того, щоб у майбутньому можна легко, залежно від конкретних потреб, на всякий копил з'ясовувати та коментувати їхні з'їздівські виступи. Тому, приблизно кожних 300-400 рядків з їхніх виступів, надрукованих у газетах, можна вільно убгати в 20 рядків і текст від цього тільки покращає.

Кидається в очі надмір чисел, часто зовсім зайво наведених. Числові показники здебільшого звалені в одну купу, подані без докладніших пояснень, непроаналізовані. Такі „таблиці" викликають у читача чи слухача саму ятому, нічого перед ним не ілюструють, нічим його не зацікавлюють, не дають йому поштовху дошукуватися правди, справжнього стану речей у тій чи іншій галузі.

Нарешті, структурально доповіді й промови навмисне не побудовані мало не хаотично — до одної й тої ж справи повертається кілька разів у різних місцях, переміщуючи її зі справами іншими. Розбиття цілости на дрібніші частини, а потім розкидання їх між частинами інших справ та питань, ширше відкриває двері для демагогії, плутанини, розсіювання уваги читача чи слухача, дає змогу останнього „водити за ніс".

Ураховуючи „стиль" з'їздівських доповідей та промов, ми відповідно й підійшли до їхньої „проробки", хоч це вимагало чимало часу та зусиль. Тепер тут поділимося нашими поміченнями.

Харківський квас на XXIII-му з'їзді КПСС

Відповідний квас, вилитий на відповідний метал, дає відповідну реакцію. Щось подібне сталося на XXIII-му з'їзді КПСС. Ось два уступи з доповіді Брежнєва:

„Центральний Комітет останнім часом перевірив роботу ряду партійних організацій і встановив, що в деяких з них знижувались вимоги до вступаючих у КПСС. Окремі партійні комітети орієнтували парторганізації на форсування прийому, в результаті мали місце факти, коли в партію попадали не підготовлені, не зрілі люди. Тепер це становище виправляється.

Піклування про чистоту партійних рядів, про те, щоб кожний комуніст гідно носив і виправдував високе звання члена ленінської партії, повинно бути законом життя партії, всіх її організацій. В. І. Ленін говорив — краще, щоб десять працюючих не називали себе членами партії, ніж щоб один базікаючий мав право і можливість бути членом партії".

Співзвучне до брежнєвського висловлювання місце знаходимо і в промові Шелеста на тому ж з'їзді:

„Центральний Комітет КПРС постійно дбає про чистоту партійних рядів. Рішення ЦК про роботу Харківської партійної організації було великою допомогою Комуністичній партії України в поліпшенні роботи по добору в ряди партії, підвищенню ідейно-теоретичного рівня комуністів та їх авангардної ролі на виробництві".

Безпосереднє співставлення двох повищих цитат з виступів двох різних осіб доволі проглядно дає змогу побачити суть справи. В Харківській області прийняли до партії більше осіб, ніж передбачено для неї московськими „плянами". То нічого не значить, що Харків давній індустріяльний центр, з багатьма „потомственими" робітниками, а комуністична партія називає себе „робітничою", „авангардом пролетаріяту". Назва бо існує лише для пропаганди, для вивіски, а насправді члени комуністичної партії є упривілейованими в державі, панівною верствою, клясою чи кастою. До неї не приймають тих, хто тільки хоче стати комуністом, а старанно добирають склад членства і то у відповідній пропорції до населення, бо всім не можна панувати, всі не можуть командувати, більшість мусить залишатися в підпорядкуванні меншості, більшість мусять бути виконавчою, а не наказодавчою. Тому, згідно з Леніним, хай „десять працюючих не називають себе членами партії". Подруге, і щодо кількости і щодо питомої ваги, Харків членством партії не може вийти понад Москву та Ленінград, не може навіть стреміти до цього. Значення Харкова визначається четвертим місцем у Совєтському Союзі (Києва — третім) і з цього місця вгору йому московський провід не дасть змоги рушити, що й показалося з фактом прийому до партії.

На прикладі Харкова Брежнєв остеріг усі інші організації, фактично заборонив їм провадити масові прийоми до партії, щоб утримати в належному стані панівну верству, недопустити до її надмірного розмноження. Харківський квас спонукав Брежнєва внести важливі виправлення в статут партії. На його пропозицію, відтепер до членів партії молодих людей до 23-ох років прийматимуть тільки через комсомол. А комсомол, як відомо, старанно добирає, кого з його членства можна передавати партії, а кого ні. Надалі рекомендації для вступу в партію мають право давати лише ті особи, які є комуністами від 5 і більше років, а не від 3, як було досі. Комуністів з 5-річним стажем, звичайно, тяжче підшукати, ніж з 3-річним. Отже, встановлені додаткові перепони та ускладнення для вступу в члени партії.

Та і в партії не всі однакові: хто перебуває на вищому становищі, той під кожним оглядом ліпше почувається, йому аж ніяк не хочеться мати в перспективі можливість опинитися на нижчому щаблі. В хрущовській програмі партії було, про людське око, записано, що кожний керівний працівник може „обиратися" на те ж саме становище не більше двохтрьох разів (у залежності від висоти щабля). Брежнєв цьому, залякуючому відповідальних осіб, записові рішуче поклав край, запропонувавши: „Буде більш правильним і демократичним, щоб комуністи самі вирішували, чи гідний той або інший член партії за своїми політичними і діловими якостями бути у складі керівного партійного органу". Отже відтепер, ніяких обмежень терміном для посідання відповідальних партійних становищ нема, можна на них бути до кінця життя, якщо хтось спритніший „не підсидить". Тож, хлиснувши харківського квасу, генеральний секретар ЦК більш виразно оформив панівні позиції партії в цілому та її керівних діячів зокрема.

Призабута справа

Довкола побудови соціялізму й комунізму всі про-

(Далі на стор. 4-ій)

Степан Женецький

1000-РІЧЧЯ ХРИСТИЯНСТВА В ПОЛЬЩІ Й УКРАЇНІ

Польські крайові й еміґраційні газети широко розписуються про те, що цього року минає 1000 років в того часу, як Польща прийняла християнську віру. З тієї нагоди поляки в краю і польська еміґрація у вільному світі роблять великий шум і галас, а польське католицьке духовенство в цілому світі заплянувало і переводить великі церковні врочистості.

Польський кардинал Стефан Вишинський запросив був на святкування 1000-річчя хрищення поляків Папу Павла VI до Польщі, одначе польський комуністичний уряд відмовився дати дозвіл на ту візиту.

Також по всіх державах вільного світу, де проживає польська еміґрація, поляки відзначають 1000-літню річницю введення християнства у Польщі. З тієї нагоди поляки у вільному світі роблять велику пропаганду не так релігійно - церковного, а більше політичного характеру. При згадках про заведення християнства у Польщі, всі польські газети видвигають, що Польща, прийнявши перед 1000 роками християнську віру, — почала поширювати оте християнство на Сході Европи...

Як поляки „ширили християнство" на Сході Европи, зокрема на Україні вже у наші часи, найкраще свідчать поруйновані українські церкви на Лемківщині, Сяніччині та Холмщині. На Лемківщині польські „християни" поруйнували сотки українських церков під час і після насильного виселення українського населення з Карпат на по-німецькі землі, отже зараз по закінченні другої світової війни; на Холмщині поляки знищили десятки українських православних церков перед початком тієї війни.

Ми, українці, добре знаємо, як виглядало оце польське „ширення християнства" на Сході Европи, отже на Україні, про що тепер так голосно говорять поляки, але нічого або мало що знає про це світ, тобто всі інші народи. Щоб цьому світові вияснити, як насправді виглядало оце „ширення християнства" поляками на Сході Европи, нам треба видати в англійській мові знамениту книжку „На руїнах далеких" М. Верховинця, видану перед кількома роками у ЗДА, в якій мова про нищення українських церков поляками на Лемківщині і Надсянні після другої світової війни. В цій книжці також розказано в одному розділі про бурення українських православних церков поляками на Холмщині напередодні війни. Ця книжка сперта на документах, що були зібрані і опубліковані самими поляками у Польщі. Цю книжку треба видати в англійській мові і розіслати в першій мірі усім церковним достойникам і єпископам усіх церков у вільному світі, а далі всім великим бібліотекам у всіх вільних державах, хай вона свідчить, як насправді виглядало оте „ширення християнства" на Сході Европи...

Думаємо, що виданням книжки М. Верховинця „На руїнах далеких" повинна зайнятися Організація Оборони Лемківщини. Лемківщина найбільше з усіх українських земель потерпіла від поляків у другій світовій війні, тому ця організація, у якій гуртуються українські виходці з Карпат, повинна її видати і поширити. Це буде покищо моральною відплатою Польщі за те велике знищення, яке поляки вчинили лемкам і їх прекрасній зеленій вужчій батьківщині — Лемківщині.

Замість видавати кожного року календарі, які мають проминальну вартість, головна управа Організації Оборони Лемківщини краще зробить, коли за ці гроші видасть англійською мовою цю важливу і актуальну книжку про руїну українських церков на Лемківщині, Надсянні і Холмщині.

Головна управа Організації Оборони Лемківщини повинна зразу взятися за підготову цього видання, щоб книжка ще до кінця цього року появилася друком і пішла у світ голосити правду про те, як то поляки, під плащиком „ширення християнства", нищили у давнині і далі нищать християнство на Україні.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Про молодого скрипаля зі Львова

„Молодий скрипаль зі Львова Володимир Крыса" („Свобода", ч. 123 з 6 липня 1966), певно за совєтськими часописами — подано зовсім неправильно. Соломея Крушельницька була тільки раз замужна за італійцем (прізвища вже його не пам'ятаю), і зовсім не мала дітей. Отже Мирослав Скорик не може бути її внуком. Хіба якось із бічних ліній родинних рахуючи, але який же він тоді внук пок. нашої співачки? Я мав багато нагод зустрічатися з С. Крушельницькою, вона заходила до нас у гості. Оповідала мені багато про своє життя в Італії, про Італію, про славного Марконі, який бував у неї, а вона у нього. За Польщі приїхала до Львова, мешкала при вул. Крашевського коло Єзуїтського городу, в кам'яниці, яку давно купила для своєї рідної сестри, замужньої Бандрівської. Тяжко було їй ходити, вже мусіла підпиратися милицею з гумовим закінченням, бо зламала була ногу, впавши на леду. У Львові заскочило С. Крушельницьку „воз'єднання" в 1939 році. Як італійська громадянка пішла до італійського консуляту, щоб дістати візу на виїзд із „раю" до Італії. Консул усміхнувся добродушно, сказав, що зовсім зайво старатися про візу, бо й так буде зміна, себто друге „визволення".

Тепер маю вістку, що зроблено бюст Соломеї Крушельницької, але де буде він стояти, ще не відомо. Можливо, що на сквері коло Музичного Інституту при колишній вул. Сапіги та Сикстуській у Львові.

Б. Р-ч

Філядельфія

ПОБАЖАННЯ ДО „СВОБОДИ"

... При цій нагоді висловлюю свої побажання, щоб „Свобода" запровадила правничий відділ, актуальний для „Медикер", поміщувала дописи, хоч і критичні проти „Свободи" (критика — наука здорова), як рівною мірою займалася політною „розбрату" поміж одним українським народом, хоч і різних, наразі, віровизнань. Не всі передплатники є одного напрямку і думок, належить служити і одним і другим, щоб „Свободу" шанували й з охотою, без огірчення, читали.

Досить вже вихвалювати ієрархів, як „ваших" так і „наших"...

Василь Чайників

Міннеаполіс, Мінн.

РАПТОВЕ

Кажуть
весна
наложила
на себе руки.

З-під
напнутого
жаром сонця
дмухнув
потом наточений
вітер.

Розкрилися палітурки
зеленої книги
закоханих днів
у раптове літо.

З тяжкими лядами
очей,
білі тіла
накидали петлі
на теплі руки
кучерявого сонця.

Невміло
кидалися люди,
де падали зорі
солоним криком
у хвилі
короткого літа.

Ю. КОЛОМИЄЦЬ

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(38)

„В повісті „Петрії й Довбущуки" виступають особи з різних суспільних верстов від найвищих до найнижчих, виступає і князь і священик, і економ, і міщанин, і селяни, багатші та бідніші, виступає також досить виразно обрисованих кілька типів жидів. Усе те було тоді новістю в галицько-українськім письменстві і не перестало бути новиною й тепер... В повісті порушено і змальовано живими сценами такі суспільні явища, як ворожнечу між двома родинами, відносини українського попа до польського двора в 18-му віку, опришківство 18-го і розбійництво 19-го віків, монастирське життя і життя урядничої родини у Львові, проби вільнодумного руху між жидами і рабінську реакцію проти того руху, конокрадство та ярмарок у малім містечку, втечу в'язня та міщанський шлюб із нещасним випадком" (ст. 249).

Франко признається, що його самого 36 років після написання свого твору „здивувала різнородність, а навіть можна сказати пестрота її змісту, множество виведених у ній осіб, різнородкість описів, із яких деякі, пр. опис гошівського монастиря, вже тоді полягали на автопсії" (там же).

Та найцікавіше в цьому „пост скріптум" те, що Франко в 1912-му році обороняє „міщанське буржуазне життя". Він пише про це так:

„А коли в сценах із міського життя інтеліґенції у Львові я попробував у новій переробці дати образок „міщанського щастя" в тихій, матеріяльно забезпеченій і духовою працею зайнятій сім'ї, — то бажав би цим образком запротестувати проти недогадливости та тупоумія деяких наших молодших письменників та критиків, що йдучи наосліп за покликами західньоевропейських песимістів, у міщанськім (буржуазнім) життю бачуть синонім духового застою, неробства, дармоїдства, моральної гнилизни та браку етичного почуття" (ст. 250).

Розуміється, що повищих слів І. Франка не добачають в поневоленій Україні, вони тільки говорять загально про „деяку непослідовність І. Франка у питаннях клясовости літератури" (М. Климась. Світогляд І. Франка. Київ, 1959, ст. 344). Ця сама авторка без заікнення пише на цій самій сторінці про Франків світогляд таке: „Матеріялістичний світогляд і революційні погляди І. Франка на суспільне життя становлять філософську і політичну основу його естетичного вчення, літературно-критичної діяльности і художньої творчости та вихідний пункт у боротьбі проти ідеалістичної естетики, за реалізм у літературі та мистецтві".

Не треба аж підкреслювати, що Марія Климась не має слушности, бо письменник із „матеріялістичним світоглядом і революційним поглядом на суспільне життя" не міг би так писати про міщанське (буржуазне) життя", як це зробив в 1912-му році І. Франко в післяслові до своєї молодечої повісти.

Сам Франко згадував про ті всі нові прикмети, які мала його перша повість. Її композиційним стрижнем є ненависть двох родів: Петріїв і Довбущуків, яка триває впродовж трьох поколінь. Повість сягає до 1773-го року, і її основна дія починається 1856-го року в районі підкарпатського села Перегінська. Родина Петріїв виводиться від діда, що був опришком у славного Олекси Довбуша ще за польської влади, перед прилученням Галичини до Австрії. Родина Довбущуків — це нащадки Довбуша, який мав залишити величезні скарби, про які знав Петрій, який ними опікується і які хочуть здобути Довбущуки, що їх вони могли б процindрити, бо вони ледащі люди, які не люблять працювати. Про це в повісті розказує в Гошівському монастирі сам Олекса Довбуш, який повних 80 літ „дивився на горе і бідноту українського народу", і який вирішив допомогти цьому народові.

„Мої скарби, ті гроші, криваві гроші, котрі колись мають послужити задля великої справи піднесення нашого народу, ті скарби й цілу справу я склав на Петрія і його рід, бо я бачив, що мої потомки задля вродженої ім дикости, самолюбства, марнотратности й лінивства нездібні перейнятися ніякою вищою гадкою...

І старець упав на коліна й молився голосно, довго, гаряче, молився за прощення своїх гріхів, за добро своєї родини, за добро свого народу" (ст. 63).

Нащадок Петрія — патріот. Идучи прекрасними горами, він думає: „Боже мій, що за чудовий край, що за широкий, що за багатий край! О той нарід, — який щирий, який добродушний... Мій батько показав мені й цілому народові велику мету. Я її спочатку не розумів, але вона ясна перед моєю душею" (13).

„Петрії й Довбущуки" композиційно надто розтягнені, і то не тільки часово, але й тематично. Сам автор, редаґуючи цю повість для В. Сімовича, мусів „викидати багато зайвих описів, ситуацій, покликів до читачів, ліричних уступів, авторських рефлексій та моралізацій... бо відскоки від простого та природного ходу оповідань були тоді в моді в галицько-українськім письменстві, а дещо додалося під впливом гімназіяльної лектури" (248).

ВІСТІ З ТОРОНТО

КУРС ПРОВІДНИЦТВА

При кінці червня ц.р. Інститут Св. Володимира в Торонті влаштував для Сумківської молоді чотириденний курс провідництва. Курсом проводив Степан Давидович, директор навчання й освіти для державних службовців у провінції Онтаріо. У викладах допомогали: Лідія Давидович і Беті Венґенгайм. У курсах брало участь 30 студентів із осередків Торонтонської округи і Монтреалю. Поза викладами студенти вислухали декілька доповідей: д-р П. Смильський — Історія Українських Інститутів в Канаді, д-р П. Охітва — Структура й історія Союзу Українців Самостійників, о. прот. Ю. Ференсів — Історія Української Православної Церкви, а пані А. Фіґус висвітлювала образки із своєї подорожі по Україні.

ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО ПРОМОВЛЯТИМЕ В ТОРОНТІ

ОУВФ в Торонті приготовляються до величавого бенкету, який відбудеться 17-го вересня ц. р. в „Кристал Волрум" у Кінг Едвард Готелі і на якому з великою промовою виступить Ярослав Стецько голова АБН, в переїзді на конференцію АПАКЛ в Соуелі — Корея. Вступ на бенкет 50 дол від особи. Весь прибуток призначений на зовнішньо-політичну діяльність АБН.

НОВИЙ ВІДДІЛ УНС в СКАРБОРО

5-го липня ц.р. у вечірніх годинах у приміщенні парохіяльного Дому на Скарборо відбулися перші основуючі загальні збори відділу УНС. Зборами проводила президія в складі: В. Дідюк — голова, В. Куций — секретар. Збори вітала в неприявності перешкодженого о. В. Жолкевича, постійна організаторка УНС пані С. Куца. Відділ приняв назву ім. Л. Українки, ч. 415. Головою відділу обраний всеч. о. В. Жолкевич, секретарем П. Гуменюк. Збори намітили плян праці у розгорненні приєднювання нових членів. Є надія, що відділ стане одним із кращих в Торонто - Скарборо.

ДІМ ДЛЯ СТАРШИХ

В Торонті існує вже від кількох років дім для старших пансіон ім Івана Франка, який під сучасну пору дає відповідну і рідну опіку над поважним числом наших старших громадян. Будинок положений у прекрасній околиці Гай Парку, добре устаткований, привітний і чистий та знаменитий у харчуванні. Старші пенсіонери складають свої пенсії, з яких ще одержують дещо і на свої особисті видатки. Вправді, частину коштів вплачує провінційний уряд. Атмосфера в пансіоні українська. Душею пенсіону є активна громадянка пані Евгенія Пастернак, яка докладає всіх зусиль, щоб його розбудувати і поставити ще краще. Членом пенсіонату може бути кожний хто вступить в члени, вплачуючи членську вкладку у висоті дол 5. Масовим вступом в члени зможемо допомогти в його розбудові, чим причинимось до великого і гуманного діла.

ХОР „ПРОМЕТЕЙ"

Чоловічий Хор „Прометей" під дириґентурою мґр. В. Кардаша приготовляється до виїзду до ЗДА, де у свому турне вперше виступить з концертом 8-го жовтня ц. р. у Филядельфії, 9-го жовтня ц. р. у Ню Йорку. Треба відмітити, що хор робить великий поступ під кожним оглядом та стає одною з найкращих мистецьких одиниць в Америці, що стверджували попередні виступи у різних місцях Канади і ЗДА.

ҐРАТУЛЮЄМО

В оттавському університеті на Славістичному відділі, який очолює проф. д-р К. Біда, ступень маґістра здобули троє торонтонців: Ярослава Зорич, Василь Кузів, та Б. Медвідський. Оттавський і Монтреальський Університети при Славістичних відділах мають курси української літератури і дають змогу українським студентам вивчати не тільки славістику, але й українську літературу. Ряд студентів із Торонта готуються обороняти працю на ступінь докторів. Науковими досягненнями наша громада радіє, і новим науковцям щиро ґратулює.

ЩЕ ОДНА ПЕРЕМОГА

Футболісти „Укроїни" — перемогли 5-го липня ц. р. футбольну команду „Хорватія" вислідом 4 - 1 в користь України, а рівночасно із тим „Україна" вийшла на перше місце ігор Національної Футбольної Ліґи.

ЗАСЛУЖЕНИЙ УСПІХ

Ґалерія „Ми і Світ" у Торонті здобула заслужений успіх і признання організованою виставкою присвяченою українському орнаментові у вишивці, не тільки серед українців відвідувачів, але теж і в чужинців. Англомовні газети Торонта, а „Ґлоб енд Мейл" зокрема з дня 14 червня ц. р. помістив чотири репродукції з експонатів виставки, присвячуючи їм половину сторінки з точними інформаціями про кожен експонат.

В. Дідюк

Акрон, Огайо

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ В СУБОТНІЙ ПАРОХІЯЛЬНІЙ ШКОЛІ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Святочне закінчення шк. року в суботній парохіяльній школі українознавства при церкві Сошествія св. Духа в Акрон, Огайо, відбулося в неділю, дня 12 червня ц. р.

Програму свята започатковано о год. 5:30 по пол. благодарственним Молебнем до Серця Ісусового, що його відправив Всч. о. Т. Дурбак. В молебні взяли участь шкільні діти, учителі, батьки й інші парохіяни. Співали всі приявні під проводом дяка Т. Варана. По молебні зроблено на тлі церкви спільне фото шкільних дітей разом з учителями.

Потім всі зійшли до церковної галі на перекуску, що її приготовили члени Батьківського Комітету і матері дітей. Після того почалася програма, якою проводив голова Батьківського Комітету В. Галамай, поликуючи до слова всіх приявних учителів. Перший промовив до зібраних директор школи Всч. о. Тарас Дурбак, який на вступі представив батькам і гостям учителів, згадуючи про їх жертвенну працю для добра наших дітей. В змістовній доповіді о. Парох підчеркнув важливість школи українознавства та належного виховання дітей, щоб вони на завжди були вірними рідній церкві й народові. В чужій школі наші діти відчужуються від свого рідного, присипляють українську душу, а опісля загибають у чужому морю. Щоб їх зберегти при своїм, в першу чергу родинний дім має подбати, щоб діти знали рідну мову і зберігали українські традиції, звичаї й культуру. Обов'язком батьків є: посилати дітей до рідної парохіяльної школи, школою живо інтересуватись і співпрацювати з учителями. Подякою учителям за те, що не жаліли часу, ні труду на належне навчання дітей, батькам, що реґулярно посилали їх на лекції, Батьківському Комітетові, що опікувався школою, п. К. Зепко й п. С. Береґулі за дар і купно напитків для дітей і тим всім, що приняття влаштували, о. Парох закінчив свою доповідь.

Пані Уляна Білецька, колишня учителька Української Дівочої Семінарії у Львові, висловила вдоволення, що вчить дітей рідної мови, бо її повинні знати всі українські діти, тим більше, що українська мова є ключем до всіх слов'янських мов. В цій вільній країні ствержуємо сумний факт, що не тільки молодь, але й старші залишають рідну церкву, цураються свого імени, занедбують виховання своїх дітей у рідному дусі. Виринає питання, чи було потрібно тікати з рідного краю, коли тут для нас байдужа рідна церква, релігія, рідна мова? В ЗДА можемо зберігати все, що своє й рідне, однак, на жаль, ми цього не доцінюємо. Коли діти належно скористають з науки в парохіяльній школі, це напевно їм колись придасться і за це будуть вдячні своїм учителям.

Учителька п. Антонія Дурбак уважає, що святочне закінчення шкільного року має додатній вплив на дітей і батьків. Навчаючи від 1 до 4-ої кляси рідної мови, вона ствердила, що діти назагал робили в науці добрі поступи. Остаточні оцінки давала не тільки на основі поступів в науці, але також брала під увагу поведінку учня, точність в науці і дотримування порядку. Більші успіхи будуть, коли батьки подбають, щоб діти реґулярно й на час приходили на лекції і щиро з учителями співпрацювали. Учитель п. Володимир Лесняк звернув дітям увагу на важливість вивчення рідної, української мови та історії. Самі американці заохочують всіх до науки інших мов, бо знання однієї мови в теперішньому часі вже не вистачає. Діти повинні знати історію народу, з якого походять. Історія України дуже цікава, має багато світлих моментів. Наші попередники зорганізували церковне й громадське життя в Америці, маємо тут свої рідні установи і свою Митрополію. Користаємо тут з особистої свободи і матеріяльного добробуту, але при тому не смімо забувати за рідний Край. Маємо бути постійно добрими членами своєї парохії, піддержувати о. Пароха в його жертвенній праці для нашого добра.

По доповідях, діти під проводом своєї учительки п. А. Дурбак гарно відспівали три пісні: „Взяв би я бандуру", „Проминула вже зима" і „Загадала бабусенька". Опісля діти виконали ритмічні вправи до пісні: „Човен хитається"... Поправно вийшло спільне читання дітей віршів: „Україна" і „Мати". Милою несподіванкою для всіх були виведені гагілки до пісень: „Ходить жучок" і „Ягіл, ягілочка", під проводом проф. У. Білецької. По мистецькій частині учительки роздали дітям шкільні свідоцтва. Голова Батьківського Комітету п. Володимир Галамай, у своєму кінцевому слові, згадав про великі старання о. пароха Т. Дурбака, щоб школа стояла на відповідному поземі і, щоб як найбільше дітей з науки скористало. В імені Комітету, подякував о. Парохові й Учителям за навчання дітей. Закликом, щоб в наступному шкільному році, батьки й всі парохіяни, у власному інтересі, виявили більше заінтересовання школою і, щоб була більша співпраця батьків з учителями, п. Галамай закінчив програму цього гарного шкільного свята.

Л. В.

Elmhurst College

Дуже мало наших людей знають про існування Елмгерст Коледжу, хоча він є всього 16 миль від центру Шикаго.

Я особисто чув про цей Коледж давно, але ніколи не мав нагоди побачити. Та ось взимку цього року я і один з моїх колеґ випадково попали туди на запрошення одного з професорів.

Вже сам вигляд міста Елмгерст (45.000 населення) справив на нас велике враження. Падав м'який сніг, і будинки, високі старі дерева навкруги, і парк — все мало казковий вигляд. Забулося на мить гамірне Шикаго, і нам здавалося, що ми десь в Австрії або в Баварії.

Після розмови та оглядування деяких будинків нас запросили на вечерю, яку Коледж влаштовує для студентів, професорів, службовців та їхніх гостей кожного місяця і додатково перед всіма великими святами. Кожен з вищезгаданих може привести з собою одну або дві особи. Студенти, які мешкають при Коледжу за таку вечерю не платять нічого окремо. Всі інші платять 1,25 дол. від особи. Після вечері відбувся в театрі Коледжу концерт професійних мистців, який нам також подобався.

Пам'ятаючи люб'язне запрошення декана, я відвідав Коледж ще два рази і зібрав при нього такі цікаві інформації:

Коледж заснований в 1867 році як Духовна Семінарія. В 1871 році став вищою школою і почав зватися Елмгерст Коледж. Хоча він належить до протестантських учбових закладів, викладають і вчаться в ньому люди різних віровизнань і різного походження.

До Коледжу належать тепер 11 великих та декілька малих будинків. Кінчають будувати дванадцятий великий будинок і в травні починають будувати ще один (додаткові помешкання для студентів), бо Коледж сподівається збільшення числа студентів. Що Коледж росте і шириться, видно ще з того, що з 1964 року тут відкрили дві нові катедри та прийняли декілька нових професорів і викладачів. Професорів вибирають не тільки на основі їх знання і досвіду, але і на основі високих моральних засад.

Велику ролю в розбудові і модернізації цього славного Коледжу грають новий президент, д-р Д. Клекнер та його права рука, новий декан д-р Р. Кларк.

Коледж має 23 катедри. Серед них — консерваторія і три катедри чужих мов: еспанської, французької та німецької — зі слов'янським підвідділом майже всі катедри дають літні курси.

В Коледжу навчається 2.550 студентів. З них 1.337 вчаться на вечірніх курсах. Також вчаться тут 18 студентів з 14 різних країн світу.

Великий відсоток студентів — це діти середньої та вищої кляс американського суспільства. Поведінка дуже добра, атмосфера родинна. Викладачі знають добре кожного свого студента, а студент має змогу, коли тільки відчуває на це потребу, побачити своїх професорів, деканів, або навіть і президента.

Платня за навчання за учбовий рік — 1.165 дол. (це включає видатки на реєстрування, диплом і інше, кіно, квитки на половину концертів, басейн для плавання та багато інших привілеїв). Вечірня школа коштує менше. Ті, що мешкають і харчуються при Коледжі, платять 1,995 дол. на рік.

Кожний студент з добрими успіхами в навчанні, або бідний з досить добрими оцінками, отримує стипендію, так, що 25% усіх студентів вчаться тут на шкільну допомогу. Інші студенти користаються вигідною позичкою або досить легко знаходять працю при Коледжі. Завдяки новим багатим друзям — прихильникам К-у — сума призначена щороку на стипендії піднялася з 150 тисяч дол. в минулому до 210.000 дол. починаючи з осені 1966 року.

Серед студентів дуже поширена самодіяльність: при школі є свій театр, радіо, три хори (особливо славиться чоловічий хор), оркестра та багато інших гуртків. Два рази на рік влаштовуються виставки студентів мистецтва з малярами міста Елмгерст.

Цього літа Коледж влаштовує подорож літаком до 8 країн Европи на 21 день. Ціна на одну особу виносить 766 дол. В подорожі можуть взяти участь не тільки студенти, професори і службовці, але і їхні родини або навіть знайомі.

Варто зупинитися окремо на харчуванні студентів. За 1,85 дол. в день студент-мешканець дістає снідання, обід і вечерю. Інші студенти платять за сніданок 45 центів, обід 65 центів і вечерю 1,00 дол. За цю ціну кожний може їсти що і скільки захоче.

Як приклад приведу те, що я з'їв останнього разу за обідом, заплативши 65 центів: горнятко смачної зупи, 4 кекси, порцію макарону з м'ясною підливкою, порцію смачного м'яса з підливкою, мисочку зеленої квасолі, мисочку мішаної салати, 2 мисочки компоту з малин, два шматки хліба. При цьому випив два горнятка кави.

Головні принципи існування такого доброго харчування по низьких цінах такі:

1. Коледж не віднаймає кухні чужим підприємцям, які дуже часто в інших учбових закладах безсердечно грабують студентів, а оперує усім сам, вживаючи допомоги студентів,

2. Адміністрація купує харчові продукти вагонами з великою знижкою, яку отримують усі учбові заклади Америки.

Важаючи пізнати дещо з найвірнішого джерела, я прикинувся новим, необізнаним студентам і познайомився з деякими студентами з Шикаґо та передмість. На моє питання — чому вони їздять сюди щодня, а не вчаться десь ближче, всі вони давали майже однакові відповіді;

1. Тут, в Коледжі немає такого тиску, що відчувається тепер по багатьох вищих школах країни.

2. Добре викладання. Досить тісний контакт студентів з викладачами.

3. Стипендії.

4. Смачний, різноманітний і дуже дешевий харч.

5. Краса природи, свіже повітря, здорові умови для навчання (великі кляси з великими вікнами, в спеку багато тіні, парк, прекрасні умови для різних спортів).

Головна річ що приваблює сюди, це атмосфера, бо всі намагаються тут співпрацювати і жити як одна родина, і на цьому зеленому, спокійному острові забувається, що існує ворожнеча між націями, ралігіями та окремими людьми. Мотто школи — будьмо добрими один до одного і тримаймося всі разом — перетворюється тут в життя.

П. Радиш

Дві малярські виставки в Шикаго

Недавно закінчилась у Шикаґо друга виставка українських відомих малярів, що її влаштовувало Українське Лікарське Т-во Північної Америки, а зозрема за старанням д-ра В. Трухлого. Перша — відбулась підчас з'їзду лікарів в днях 29-31 травня 1966, у люксусовому готелі „Ріск Конґрес" при вул. Мичиґен у Шикаґо, — друга, що тривала два тижні, відбулась у пресвитеріянській картинній ґалерії, при вул. Ґерісон теж у Шикаґо. Вона притягнула увагу й заінтересування численних чужинецьких глядачів і пройшла з успіхом. У виставках взяли участь: Б. Доманик (Ню Йорк), М. Гарасовська - Дачишин (Шикаґо), Я. Гніздовський (Ню Йорк), Л. Гуцалюк (Ню Йорк), А. Коломиєць (Шикаґо), В. та К. Кричевські (Каліфорнія), Б. Крюків (Арґентина), М. Неділко (Ню Йорк) та М. Мороз (Ню Йорк).

● Мао Тсе-тунґ, диктатор Комуністичного Китаю, приняв 17 липня ц. р. у своїй віллі недалеко Пейпінґу 14 японських письменників, які засвідчили, що він здоровий і повний фізичних та духових сил. Від довшого часу були вістки в міжнародній пресі, що Мао поважно хворів.

ЗИЗОМ ПО З'ЇЗДАХ

(Продовження зі стор. 2)

мовці на всіх з'їздах говорили дуже багато, але.., тільки довкола. З їхніх виступів ясно одне — комунізм в СССР ще не готовий, його ще треба будувати і партія до того веде населення Совєтського Союзу. А соціялізм? Ніхто на з'їздах не скаазв, так чи ні, чи він уже є, чи і його ще треба будувати. З затушкованого вислову Брежнєва, що за час діяльности теперішнього ЦК КПСС, „тривав процес зміцнення і розширення соціялістичної демократії в різних сферах суспільного життя", можна здогадуватись, що й соціялізм ще не цілком готовий, що він досі не спікся, а лише печеться.

Хоч найсильніший наголос усі промовці ставили на побудові комунізму, однак ні один з них не з'ясував, яким буде той комунізм, у чому він полягатиме. Розбудова та зміцнення партії, держави, війська тощо — суперечить марксівсько - ленінському визначенню комунізму, за якого те все мусить відмерти, а атрибути влади мають перейти до самоуправних людських громад. Існує ще інше визначення Хрущова: „Комунізм — це хліб з маслом". А от Брежнєв та його спільники призабули цю важливу справу, вони не дали жадного окреслення комунізмові, навіть не натякнули на те, яким він має бути. Тому всі їхні обіцянки й заклики відносно будівництва комунізму, залишились пустопорожніми та яловими, адже не можна змагатися за невідоме, не можна жити й діяти в ім'я невідомого.

(Продовження буде)

Філядельфія, Па.

КОНЦЕРТ-ПОПИС УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИЧНОЇ СТУДІЇ ПРОФ. ЗОЇ МАРКОВИЧ

Концерт-Попис Української Музичної Студії під керівництвом проф. Зої Маркович відбувся в неділю, 19-го червня ц р. у великій залі Українського Горожанського Клюбу в Філядельфії. У програмі виконано твори наступних композиторів: Баха, Бетховена, Моцарта, Гайдна, Генделя, Шуберта, Шумана, Шопена, Чайковського, Ґріґа, Рахманінова, Ліште, Барвінського, Косенка та інших.

У першій частині концерту виступали учні (-иці) Першого Відділу: Марта Кузьма, Ліза Корсун, Юрій Іваськів, Ярема Скіра, Володимир Литвинчук, Тамара Петришин, Олег Кондрат, Зіна Гаврилюк, Світляна Мельник, Христина Кушнір, Ярослава Байсарович, Юрій Пенцак, Борис Полатайко, і Анна Пришляк. Треба відмітити, що учениця Ярослава Байсарович виявила у своїй грі знамените опанування музичної техніки і надзвичайну музикальність, що рідко буває у малих дітей.

У другій частині концерту виступили учні (-иці) музичної студії — Другого Відділу: Андрій Корсун, Люба Гаврилюк, Леся Дуда, Ляриса Корсун, Ґеорґій Дуда, Оксана Суржко, Леся Сохор і Борис Скіра.

У третій частині концерту виступили учні (иці) Третього Відділу: Люїза Граур, Христина Остапович, Орест Швед, Лілі Мельник, Володимир Лупань, Христина Швед і Зоя Граур.

Усіх учнів (иць), що виступили, було 29. Сольових точок було 29, ансамблевих 18, дуетів на два піяна на чотири руки.

Усі діти грали добре, а їх поведінка була зразкова. У першому відділі, що складався переважно з малих дітей, діти грали як маленькі артисти.

Учні і учениці з усіх відділів виконували твори композиторів світової слави — та виявляли зразуміння, технічне і мелодійне, усіх їхніх музичних нюансів. Гра учнів і учениць студії була блискуча і захоплююча. Найбільшу заавансованість в грі виказали учні і учениці Третього Відділу.

Точки виступів заповідав батько учня п. Володимир Лупань. Численно зібрана публіка була захоплена, бо це був не тільки попис, але концерт на високому музичному рівні.

Проф. Зоя Маркович дістала чудові китиці цвітів — а батьки дякували їй за поступи в музиці їхніх дітей. Проф. Зоя Маркович надто має у своїй студії дуже багато дітей не українського походження.

Проф. Зоя Маркович походить з родини відомих українських артистів. Вона закінчила, в 1939 р., Київську Державну Консеваторію, де згодом стала в ній професором. Нагороджена на Всеукраїнському Конкурсі Піяністів, проф. Зоя Маркович влаштовує свої концерти в багатьох країнах Европи і Азії, та об'їхала зі своїми концертами Галичину і Польщу.

У своїй студії навчає клясичної гри на фортепіяні творів світових клясиків, при чому велику увагу приділяє творів українських клясиків. Проф. Зоя Маркович підходить до кожного учня чи учениці індивідуально і, передаючи їм своє знання і вміння, дбає, щоб вони вивчали музичний стиль різних композиторів у сольовій грі й зокрема в ансамблях.

Модерну техніку гри й методику навчання гри на фортепіяні проф. Зоя Маркович оцінили теж американці не-українського походження, посилаючи своїх дітей до неї на науку.

Великою заслугою проф. Зої Маркович є те, що вона несе знання про українську музичну культуру в американський світ.

Треба відмітити, що Музична Студія проф. Зої Маркович стоїть на високому мистецькому рівні. Це справді показова музична студія.

Проф. Іван Попель

● **В Італії уряд вніс** законопроєкт про реформу карного права, при чому зокрема мається на увазі змінити ту традицією освячену точку, яка призначає щонайвище кару трьох до сімох років за „вбивства в обороні чести". За італійською традицією, існуючою з часів середнєвіччя, чоловік, брат або батько мав „обов'язок чести", чи „право" — вбити дружину, сестру чи доньку, як що вона негідно повелася.

ФУТБОЛЬНИЙ ЧЕМПІОН ЮГОСЛАВІЇ В НЮ ЙОРКУ

Футбольний чемпіон Югославії, дружина „Войводіна" з Нового Саду відбуває турне по Америці, в часі якого відбуде одні змагання у вівторок, 26-го липня в Ню Йорку. Противником першуна Югославії в Ню Йорку, на грищі Айнтрахт Овал в Асторії о год. 8.00 вечором, буде дружина Грецько - Американського СК, скріплена декількома змагунами інших дружин. У досі проведених зустрічах свого турне югославські футболісти здобули одну неріщену 1 : 1 із мехіканським чемпіоном „Америка", та дві перемоги — 5:0 і 3:0 над мехіканськими дружинами в Лос Анджелесу та в Шикаго.

КУЛЬТ ОСОБИ, СУБ'ЄКТИВІЗМ І ВОЛЮНТАРИЗМ

Професор Ф. Євевич у великій статті, надрукованій у „Радянській Україні" з 6 липня, щоб якось виправдати перед людьми причини злиднів під совєтським режимом, радить пропагандистам та лекторам пояснювати це „помилками, зв'язаними з культом особи, з проявами суб'єктивізму і волюнтаризму".

Розшуки

ЮЛІЯНА ТИТКІВСЬКОГО, родом з Ягольниці Старої, п. Чортків, який був в час війни на примусових працях в копальні вугля в місті Аглен у Вестфалії, шукає його товариш недолі Степан Мазуркевич. Відповідь слати на адресу ЕП ЗУАДК-у, 8 Мюнхен 2, Авґустенстр. 467ІІІ, Німеччина

Українська Медично-Харитативна Служба, б. Український Червоний Хрест пошукує:

Роговського Василя нар. 1914 року. Лотоцьку Олену ок. 40 років і її матір, Тацю Лотоцьку ок. 68 літ з Балич Зарічних, пов. Стрий. Марію, Настю, Петра і Тимка Самілу. Цьорохів Ілліяну із села Кобайовичі, пов. Рудки. Чайковського Степана із села Чайковичі. Гладкого Михайла із Соснова. Абрамовича Володимира ур. 1925 р. Занка Богдана нар. 1904 або 1905 р. у Львові. Кушніра Миколу нар. 19.1.1920 р. в Принявор, Югославія. Івана Бойдейного (Івана Задума) нар. 1883 р. з Слободи Роганча коло Чернівців і його дружину, з роду Чесайковських, які виїхали з Німеччини до Австралії, а потім до Канади. Вишнйського Омеляна, нар. 1905 р., в Товстім. Прокуду Омеляна, нар. 1909 р. в місті Буську. Івасютяк Настуню, дочку Онуфрія і Тетяни із села Угриків Старий. Анну Кіщак з дому, по мужові Королько, правдоподібно виїхала до Бразилії. Лужницького Теодора, нар. 1919 р. в селі Башня Горішня. Тамчука Романа, нар. 1925 р. в Коломиї.

Хто знав би пошукувані особи, просимо подати на адресу:
Ukrainischer Medizinischer u. Caritativer Dienst e.V., 8 München 2, Dachauerstr. 9/II.

ТАРЗАН, ч. 5656. Дух Чінгісхана!

'WE ARE THE LAST YAKKA MONGOLS,' CANTED SORRO. 'GROWN IN STRENGTH SINCE OUR FOREBEARS FLED FROM ASIA--'

THE PEOPLE GASPED. SEEMINGLY-- A PROUD HORSEMAN RODE FROM OUT OF THE SKY! "THERE!" SHOUTED SORRO. "THE GHOST OF OUR HERO, GENGHIS KHAN!"

'WAIT!' HE SCREAMED HYSTERICALLY. 'I SEE A VISION--'

— Ми є останні з монголів ЕККЕ, — кривився Сорро. — Ми виросли в силі від того часу, як наші предки втекли з Азії...

— Чекайте! — кричав він гістерично. — Я бачу перед собою візію...

Люди витріщили очі. Здавалося... Гордий вершник виїхав із неба! — Там! — гукнув Сорро. — Дух нашого героя Джінґісхана!